

Un record de l'amor dels pares

Olga Brajnovic va presentar a Barcelona el seu llibre "Una odisea de amor y guerra", la història de la lluita per l'amor i la llibertat dels seus pares croates.

06/05/2019

Olga Brajnovic va presentar recentment el seu llibre d'amor, de guerra i de llibertat, no és una novel·la, és un llibre real: la vida dels seus pares, Luka i Ana Brajnovic, durant els 12 anys de guerra i exili en

què varen viure separats. És la vida d'un periodista, mestre de centenars de periodistes com a professor de Periodisme de la Universitat de Navarra, molt estimat pels seus alumnes. Enguany se celebra el centenari del seu naixement.

El llibre que es titula "Una odisea de amor y guerra" va ser presentat per primera vegada a Barcelona, a la Casa del Llibre, pel també periodista, Antoni Piqué. Olga Brajnovic, per donar vida al llibre, va treballar els mil folis d'apunts del seu pare Luka, escrits en croata, quaderns gastats, escrits amb ploma amb molts poemes, i també els de la seva mare. Ambdós eren croates nascuts a la regió de la Dalmàcia. Es van conèixer a Zagreb on el Luka va estudiar dret i l'Ana filologia eslava. Els dos eren militants d'una organització catòlica força exigent, Domagóji. Molta freqüència de sagraments i quasi cada dia la Santa Missa i el rés del

rosari. Luka, llicenciat en dret, dirigia el periòdic catòlic Hrvatska Straza (La Vanguardia Croata).

Quan Croàcia va ser presa pels italians de Mussolini, pels feixistes, Luka va caure en desgràcia i el van portar a un camp de concentració italià, però va poder fugir del vaixell que el transportava i nadant va arribar a la costa. Abans d'acabar-se la guerra es va casar amb l'Ana a qui estimava amb tota l'ànima; i l'Ana a ell. Va ser un matrimoni fet per afrontar els perills de la guerra i de l'exili. Després de la guerra, a Iugoslàvia varen manar els partisans comunistes de Josip Broz Tito.

Els comunistes el volien captar per tal que fes de periodista de les publicacions dels partisans, però Luka Brajnovich es va negar perquè essent catòlic defensava uns principis ben diferents dels comunistes. Va estar molt a punt que

l'afusellessin més d'una vegada, però es va salvar. Ell no temia la mort, perquè era molt devot a la Mare de Déu de Fàtima y resava sovint el rosari. Sabia que el podien matar d'un moment a l'altra.

Varen tancar el diari Hrvatska Straza i Luka es va exiliar. Va fer cap a Itàlia, a un camp de refugiats anglès. Va recórrer amunt i avall els boscos croates humits, a vegades sense calçat, i sense menjar. Va passar molta fam i molt de fred. La narració d'aquests fets és realment impressionant. La seva filla i autora del llibre reconeix que quan va endinsar-se en la història dels seus pares i va descobrir el que havien viscut va quedar fortament impressionada.

La gran preocupació de Luka era sempre què passava amb l'Ana i la seva filla Elica. Moltes vegades no en tenia notícies. L'Ana vivia també

clandestina amb la seva filla a Croàcia. Hi va haver un intercanvi de cartes, però en acabar la guerra no va ser possible la sortida de l'Anna i de l'Elica. Varen viure a la misèria, sense poder treballar per ser clandestines. L'Ana mai va deixar de pensar en la Mare de Déu i amb l'ajuda que rebia tant d'Ella com de Déu. Sempre pensava què li passaria a Luka, el seu marit, si estaria viu. Passaven els anys i no la deixaven sortir de Croàcia amb la seva filla. Els comunistes volien saber on era el seu marit. Són dues vides apassionants on es creuen l'amor, la guerra, el sofriment, la llibertat. Mai cediren en les seves creences per molt dura que es presentés la seva vida de cada dia.

Finalment es retrobaren, al cap de 12 anys, a l'estació de Munich (Alemanya). Luka duia a la mà un ram de 12 roses, els anys que varen estar separats. La seva filla Elica, explica l'Olga, recorda el dia a

l'estació amb olor a pols i guerra i en veure al seu pare li va dir. "Com està senyor?". Era el primer cop en què el veia.

Luka i Ana eren molt diferents. Luka, poètic, intimista; l'Ana ejecutiva, pràctica, ràpida. Dues personalitats ben diferents, aquesta diferència va ser també la seva fortalesa. I una gran fe que compartien. En aquells 12 anys de separació van resar el rosari un per l'altre cada dia, sempre a la mateixa hora per sentir-se units.

Luka —don Luka li dèiem els alumnes— mai explicava aquestes coses als seus fills, i quan les explicava a algú mai va demostrar cap odi vers als qui el torturaren a ell i a la seva família. “Mai va odiar a ningú —va dir Olga Brajnovich— i el meu pare va perdonar tothom des del primer moment. I cada dia lluitava positivament contra l’odi”. Ho va

declarar àdhuc a la TV durant la guerra dels Balcans.

Premi Luka Brajnovic de la Comunicació

Des de fa 15 anys la Universitat de Navarra atorga el Premi Luka Brajnovic de la Comunicació.

Enguany el premi ha recaigut en el periodista d'El Periódico, i antic alumne de don Luka, Marc Marginedas, corresponsal de guerra segrestat el 2013 per l'ISIS. "Avui, quan la llibertat d'expressió travessa probablement el seu moment més crític, quan els totalitarismes emergeixen de nou i amenacen les llibertats, recórrer als principis que don Luka ens va ensenyar en aquesta universitat es converteix gairebé en un exercici de supervivència", va dir Marginedas en recollir el guardó.

Salvador Aragonés

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/un-record-de-l-amor-dels-pares/)
[dev.opusdei.org/ca-ad/article/un-record-](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/un-record-de-l-amor-dels-pares/)
[de-l-amor-dels-pares/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/un-record-de-l-amor-dels-pares/) (07/08/2025)